

ÖYKÜ MAKİNESİ-5

HOMUR HOMURLAR KENTİ

NEHİR AYDIN
GÖKDUMAN

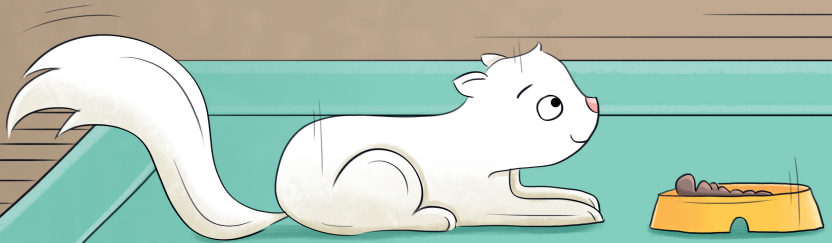
Profesör Dodi, o gün "Kim Kimden Daha Çok Bilir Büyük Okulu"nda öğrencilerine bıdır bıdır ders anlattı. Zil çaldı, ders bitti. Profesör Dodi de bıdırdamayayı kesip, masanın üstündeki klasörü kolunun altına sıkıştırarak sınıftan çıktı.

Evi, şehrin öteki ucundaydı. Bu ucunda kiralık ev olsaydı Profesör Dodi derhâl orayı kirarlardı. Çünkü her akşam iki saat yirmi üç dakikası yolda geçiyordu.

Bu da Dodi için zamanı, bir kâğıt gibi buruşturup çöpe atmak demektir.

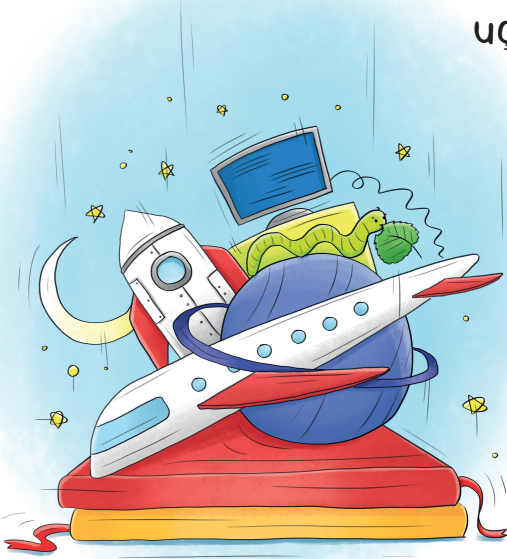
O gün evine varması yine iki saat yirmi üç dakikasını aldı. Dodi, içeri girerken saatine bakıp yüzünü buruşturdu ve **“ÖMRÜM YOLLARDA GEÇİYOR. BAŞIMI KAŞIMAYA BİLE VAKTİM YOK. BU YOLU KISALTMANIN VAKTİ GELDİ DE GEÇİYOR.”** gibi bir şeyler mırıldandı. Sonra yemek yerken, televizyon seyredirken ve yatağına yattığında hep bunu düşünüp durdu. Dodi, profesör olmak için yığınla kitap okumuştur. Kaç yıldır öğrendiklerini anlata anlata bitiremediğine bakılırsa çok şey biliyordu.

Mesela uçakların nasıl uçtuğunu, roketlerin uzayda nasıl başıboş dolaştığını, bilgisayarların nasıl bilgi saydığını, dut ağacındaki tırtılların neyle beslendiğini ve daha pek çok şeyi...

Ama bildikleri birbirinden ayrı şeylerdi. Üstelik aklında karmakarışık bir hâlde duruyorlardı. Karışık şeylerin ise kimseye faydası yoktu.

DODİ, O GECE BİLDİĞİ HER ŞEYİ AKLINDA BİR SIRAYA SOKMAYA KARAR VERDİ. Önce beyninin sağında, solunda rastgele duran bilgileri hazır ola geçirerek işe başlayabilirdi. Fakat bilgileri oldukça yaramazdı.